

23. szám.
Junius 8-án, 1867.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr.—
Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárusnál.
Kiadóhivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVIII. kötet.

A koronázási fény.

Kivirágzott város, — selyemposztós utca,
Torony lobogója végít földön húzza,
Sátorerdő csupa koszorúból fonva,
S nemzeteknek tarka színétől iromba.

Egész sétány csupa országczimerekből,
Repülő árbocok emitt merednek föl,
Miknek ötven színű szárnyai lebegnek,
Jelképei annyi királynak, hercegnek.

Hát még a mi él, jár: emberek pompája,
Halandó büszkeség aranyos dagálya;
Teremtő remeke még szebbé teremtve,
Bámulandó képek aranyos keretbe;

Faragványos hintók, mikből deli hölgyek
Bübájtól és gyémántfénytől tündökölnek,
Lovagok, a kiknek a lovuk is nemes,
Rajtuk rubin, boglár ragyog, csak úgy nevet!

Egész sorrend főpap, ünnephez öltözve,
Bibor menyezetet visznek közbe-közbe,
Némelyiknek haja, szakállá is fehér,
S ez a rajta levő gyémántokkal felér.

Aztán dali hősök, katonák, testőrök,
A bámuló szemé alig vál meg tőlök.
Uj sor következik, külföld tarkasága,
Ragyog rajtuk, a mi nekik otthon drága.

Nagynevű férfiak kerek e világból,
Kiknek fényes hire messzire világol;
S aztán látjuk honi bölcseknek seregít,
Fényük ha nem oly nagy, legalább melegít.

Mindenütt fényes szem, kő és kardél villan,
Maga a nap vékony felhőfátyolán át
A mint az elhintett fényözönre pillant,
Támasztja belőle jó kedv szivárványát.

Egy utca szegleten áll egy rongyos néMBER,
Két nehéz könny cseppje ragyog a szemében!
Férjét nagy időtől fogva börtön zárja,
Szabadultát most e mai naptól várja.
E két nehéz könnyesepp volt legdrágább éke
A diadalnapnak. — Valyon letörlék-e?

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámmhoz.

Tekintedezs barátom uram!

Magam izs azon csudalkozok, hogyan irhatom in ma levelet barátom uramnak; hogyan megengedhetem in asztat, hogy velem egy hitig valaki gyalog beszilyen?

Mikor in, ha míg eezer anyi ideig ilek izs, soha töbet olyan nagy ember nem leszek, mint mozsd vagyok.

Ipen csak nyolecz napal előte megtutam, hogy lesz ma koronazio napja; mingyart udvari szabomesteremet elhivatam, is neki Bestel lungot kiatam: „majszter, it van rigi gala adjusztrung, eszt kel kiforditanyi, mert mar hagyta szinit, ujra felzsinoroznyi, gombokat rigieket kifinyesitenyi, kardnak vasat csinyaltatnyi fabul, mert eltöröt; kalpagot, hol leete rula szört moly, is restitutio in itegrum lehetetlen, szükebre öszehuznyi; mind enek mahoz egy hitre fixum-fertig el kel kiszülanyi, mert lesz koronacio.

Majszter csak mosolyogta magaban, is aszt monta magabul: nem lehet a, mert a sok munka.

„Sok munka! Enyim mig töb munka! Nekem izs kel rigi alkotmanyt szitfejtenyi, kiforditanyi, ujra öszevarnyi, delegatioval kiprimeznyi, budgetet, nemzetörsiget belüle flekputzerel kitisztitanyi; abdicatiobul, a mi nincs, raja galirt varnyi; kinevezistül meghomalyosodot koronaöröket megvalasztasal kifinyesitenyi, inaugurale diplomat elkiszitenyi; is anak izs mind meg kel lenyi nyolecz nap alata.“

Majszter aszonta, nem lehet a; majd fogja Madarasz ur minden punctumal egy napi gondolkozasi idöt kirnyi maganak.

Dejszen nem adunk am! Gondolkozta volna edig, gondolkozta volna odahaza. Ide olyan emberek kelenek, a kik mar gondolkoztak, is nem ezutan akarnak gondolkoznyi. Minden kiszzen legyen csütörtökre.

De azirt in migizs hamarab kiszzen letem, mint majszter, mert in mar szerdara elkiszültem.

Ez volt aztan gyorsvonat, tekintedezs barátom uram. Locomotiv nem alta meg sehol, csak ipen vizet bevenyi. Elnök conductor csak bekialtot pasasiroknak: „Station közözs ügy! fünf minuten aufenthalt!“ Utazok csak kitekin-

tetek, is montak egymasnak: „auch eine schöne Gegend!“ De mar akor elnök conductor esöngete, s brummsz! robogot tovab vonat: megind gyüt mazs vidik. Szilsö baloldali wagonbul mindig kirezketek le egy kicsit, valami dolgukra; de elnök conductor mingyart mondot: „aufsteigen meine Herren! különben it hagyunk, a ki nem gyün!“

Irtoztato nagy dolgokat röptibe lelütünk! A hol egy nagy ember hanyzot, oda csinyaltunk nagy embert; a hol egy nagy emberel töb volt, mint szüksigezs, azt filre eltetünk; a mit irtunk, azt kitörültünk; a mit kitörültünk, azt ujra irtunk; a mit ujrairtunk, azt elolvastunk; a mit elolvastunk, azt kinyomtatunk; a mit kinyomtatunk, azt ujra elolvastunk; a mit ujra elolvastunk, azt megszavaztunk. Ucssegilyen, nem volna csuda, ha sok fejenkinti szavazasban fejemet valahun elhagytam volna.

No de mar mozsd elmondhatunk, hogy „kiszzen vagyunk!“

S ha majszter izs kiszzen lesz panyokaval, akor rank szip nap virad. Agya Isten, hogy lementivel izs dicsirhesünk esztet a szip napot.

alazatos szolgálja

Tallérossy Zebulon.

U. i. Volt eezer asztan baloldalnak izs egy örömnappa; megirtek, hogy egisz job oldal atment baloldalra. Volt ez akor, mikor valasztotunk „palatin“ helyet csak „paladin“t: asztan ünepiles aktusra förendi miltosagok izs kegyesketek benünket szerin hajlikunkba meglatogatenyi, s öket ilete job felül ültetnyi, mint vendigeget. Pedig tökiletezs igasaga volt am Zsedini Eduard baratonnak, mikor mondot, hogy ha akklamatioval felfoganak koronaörizöket, akor förendü korteseknek izs szabad kiabalniyi; de ha szavazatra megy: ne legyen nekik szabad egyesivel kialtanyi. Haz nem elfogata; pedig a quid juris tökiletezs: „ha miltosagozs förendek ugy kialtanak, a hogy mink, akor van szavuk; de ha nem ugy kialtanak, mint mink, akor nincsen szavuk.“ Hiszen ez az alapja minden constitutionak.

T. Z.

Egy bécsi lap levelezőjétől.

Uram!

Nekem mindennapra több gázsit, mint eddig; mert egy bécsi lap levelezőjének élete itt nagyobb veszedelemben forog, mint az Abruzzokban.

Az utcákon mindenütt barrikádokat építenek. A magyarok ugyan tribünöknek nevezik azokat, de én tudom jól, hogy azok csak arra valók, hogy mikor a bécsi rajxrát urak előttük eldefilíroznak, akkor egyszerre brumszti! a fejükre hajigáljanak mindenféle projectiléket; a mik pedig a bécsi küldöttség számára vannak készítve emelvények, azok süllyesztőkkel vannak ellátva; egy perczen megnyomják a rúgót, s valamennyien lezuhannak a sohajok hidjáról a kanálisba, és soha sem tárgyalnak több válaszfeliratot.

A várral szemben a pesti Dunaparton pedig egy roppant nagy mamelon-váracsoot emeltek; ők ugyan azt akarják elhitetni, hogy az koronázási halom, hanem azt csak a vak nem látja, hogy az nem egyébre való, mint hogy onnan Buda várát kényelmesen porrá lehessen majd lövetni.

Attól is lehet tartani, hogy mikor az a minden vármegyéből ideküldött sok kardos banderium együtt lesz Buda várában, ugy tesznek, minl egy időben a törökök; hirtelen lefegyverzik a várórséget, s elfoglalják a várat.

Garibaldi titokban itt van; csakhogy itt ugy hivatja magát, hogy Csernátony; a mi perze álnév. „Cserna“ annyit tesz, hogy „fekete.“ Ez az ember szüntelen orra tövéig felfegyverzetten jár mindenütt. (Tudniillik hogy „felfegyverzett szemmel.) Magam is láttam egy párszor, hogy fegyveres szemét Deák Ferenczre szegezte. Jónak láttam félreállni mellőle, mert nem tudom, odaüt-e, a hova néz?

Az idegent itt, a mint a városba belép,

egyszerre megfogják, és befestik nemzeti színűre; itt már több bécsi hölgygyel találkoztam, a ki így ki volt festve fehérre, pirosra, csak még a zöld hiányzott.

Egy conspirans meg a Duna vizét is nemzeti színűre akarta festeni. Akkor persze a németek, kik a zöldből ittak volna, mind elpusztultak volna; hasonlóul jártak volna a szerbek, a kik a vörösből ittak volna, s csak a magyarok maradtak volna meg, a kik fehérből merithettek; szerencsére Mileties elég jókor észrevette a ravaszságot, s azzal fenyegetőzött, hogy ha teszik a magyarok, elzárja Újvidéknél a Dunát, s mind kiönti őket innen.

A mi pedig legközelebb fenyegeti a bécsi laptudósítót, az az éhenhalás. Oly borzasztó drága minden a vendéglőkben, hogy a pusztaspeizedlit sem kapni meg egy forinton alul, egy egyszerű szóváltás a kellherrel egy forint; a míg ugyanakkor a magyaroknak sült galambok repülnek a szájukba. Én már egy hét óta nem kaptam a czuspájzon egyéb auflagot, mint miniszteri előterjesztvényeket.

Az angol követ már figyelmeztetve van, hogy vigyázzon magára, mert a magyarok a nagy bankett alkalmával le akarják itatni, s kótyagos fővel egy nagy nemzeti kölesönt akarnak vele megkötni.

Ha odáig valami nem törénik, sietni fogok önnek mindazt megírni, a mi meg nem történt.

Filihart Lügewakker

U. i. Már most kénytelen vagyok francia adrese mellett küldeni innen a leveleimet, mert ha német czimezéssel küldöm, a pesti posta ki nem ereszti a városból, ha pedig magyar czimet írok rá, akkor meg a bécsi posta nem ereszti a városba. Ezt nevezik békés egyetértésnek.

F. L.

Mendemondák-

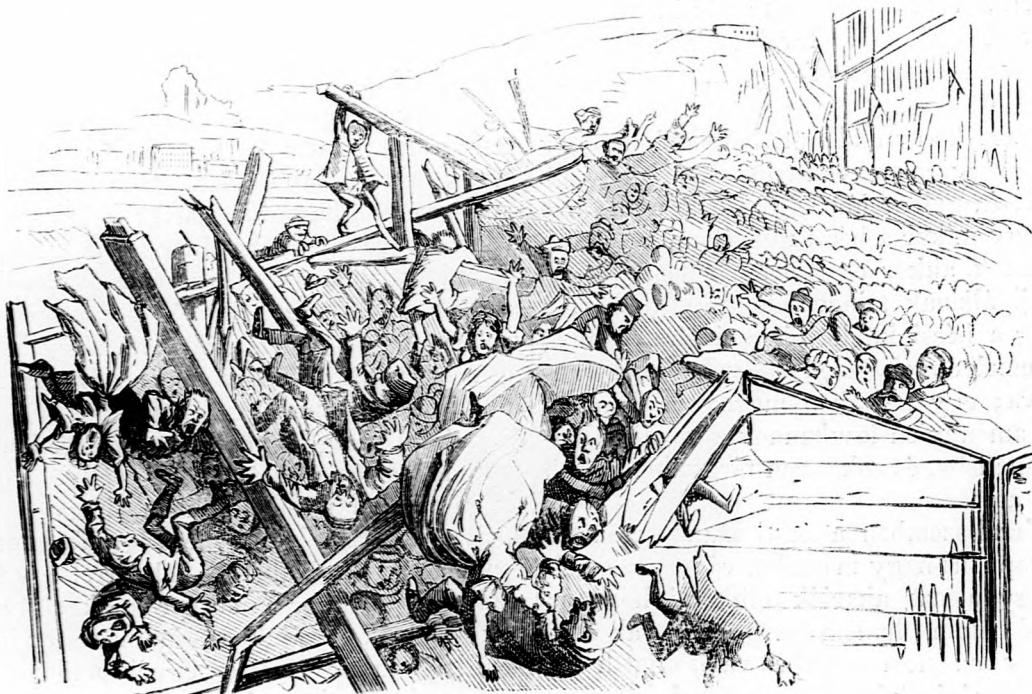
Kossuth leveléről azt mondják, hogy világító fálya, honfitüz és gyújtó láng. Azért verték hát félre a vészharangot.

A statistika szerint Spanyolországban 72 ezer hivatalnok közül 12 ezer nem tud írni, olvasni; ez nem

csoda, mikor Magyarországbán a magyar országgyűlésen is kevesen beszélnek jól magyarul.

Egy jegyző, a helység nemes előjáróit, midőn azok becsipett állapotban indulnának haza, így szólította meg: „Tisztelt Elöltántorgók!“ stb. stb.

A koronázási menet alatt !

Most jön a primás a nagy keresztrel !

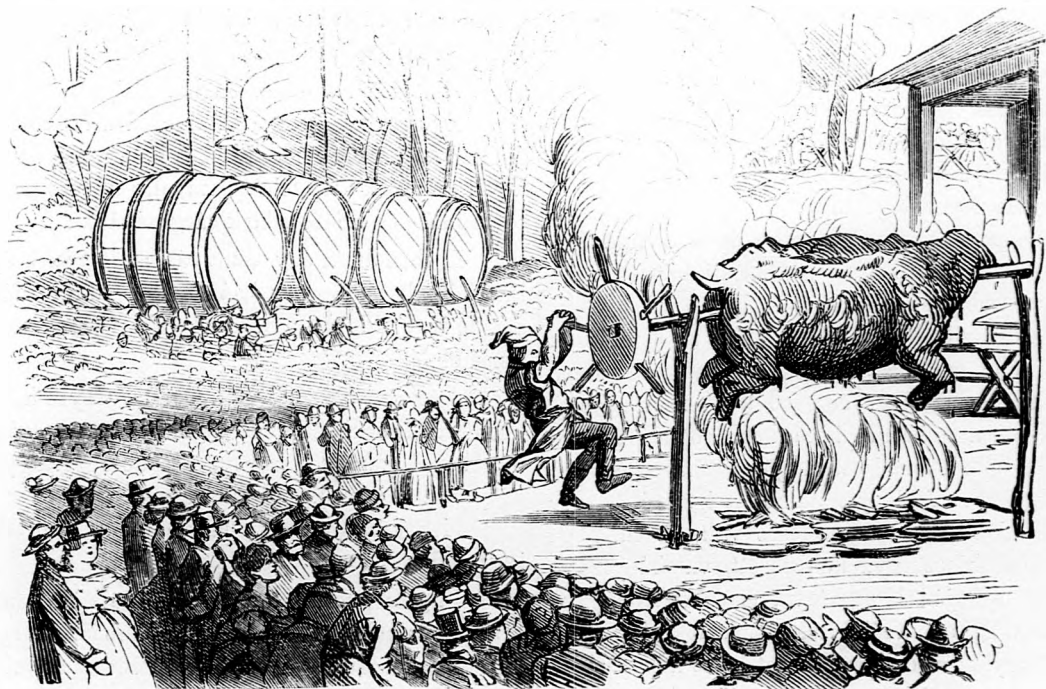

Most szórja a pénzt a financzminiszter !

A koronázási menet alatt !

Most szabdalják a koronázási posztót !

Most történik a négy vágás !

Érzékeny történet a papagályok életéből.

(Kezdődik Braziliában, s végződik Rómában.)

Elbeszéli *Csernatony*.

(Folytatás.)

De nem hiányzott más időtöltés sem.

Most a vadász lepken nevettem, mely egész csendben futkároz reggelije után, s ha ezt elfogá és elkölté, emésztési röpkedést kezd, győzelmi indulót vervén hozza szárnyalji dobjain.

Majd egy szomszéd tó eseményei gyönyörködtették. Hatalmas növényeinek lebegő levelein békák kardala brekkekelt, s magam is bele íszoltam néha *recitativa*-jaikba. Odább feketenyaku hattyuk narcisszuskodásán fogott el a nevetés, mi kaczagássá lett, valahányszor egy marabu-gólya jelent meg, ünnepélyes, időző, fontoskodó léptekkel, mint valami karmester, s mintha mértékét keresné annak, mit a füttyölő kacsák bandája előad.

Az ilyes hangverseny egyébiránt rögtön véget ért nem egyszer. Csak egy pánczélos állatnak kelle elcsörtetni, hogy befogja a száját minden vízi muzsikus. Arról nem is szólok, hogy mit érzettek zenészeink, midőn *boa constrictor* csapott le az ezüstszin *pumára*, mely gyanutlan áldozatként ögyelgett a kigyófa alatt.

Szerettem nézni a kondort is, mint lebeg fenn az Andes magaslatainak színvonalán, s hogyan szemeli ki prédájául a mély völgyben legelő báránykát, mely gondtalan központját képezi a fölötte kerengő fatális körnek.

Legfőbb időtöltésemre azonban a majmok szolgáltak, végtelen gonoszágaikkal, s csaknem emberi turpisságaikkal.

Egész népeiségeket láttam belőlök — a fark és rútság minden nemzetségéből.

Kedvencz gyűlhelyeik egyike épen szomszédságunkban volt, s ott láttam testgyakorlati képzettségük legbámulatosabb próbatételeit.

Néha egész had lépdelt alá s fel a folyondárok kötél-létrázatán, melynek fenső végét a muzsa, palma, ében, czedrus, s más fák mennyei lombozata rejté el, míg alsó végét a mohák és harasztok proteusi alakzatainak bujaságából fonódzott függőágy támogatá.

E ruganyos fekhelyen szeretett heverészni egy *quadruman* Tóbiás, egy fél szemére vak, de különben hatalmas állat, ki szörnyü dühbe jött, valahányszor a mennyezeti lajtorján látogatására ereszkedett angyali majmok által égi álmaiból fricskáztaték fel.

De hagyjuk az édes emlékezet bájos képeit. Meszse vezetnének, s még nem mondtam semmit arról, mit önnek elmondani akarok.

Az Amazon partján születés nem kárhoztatott engem hajadonságra.

Férjhez mentem a fiatal, szép, deli, elmés, ékes nyelvü, s jó házbóli *Coco*-hoz.

Oh! miért kelle az ádáz vegzettől csak egyetlen évet nyernünk kimondhatlan boldogságunkra!

Húsz imádó közül választám öt völegényemül, mert bár a többi tizenkilencz is csinos és ügyes udvarló volt mind, de *Coco*val nem mérközheték egyik sem. *Coconak* volt a legpompásabb tollzata, legékesebb nyelve, s legnagyobb bukfenczezési kecseljessége.

Férj és feleség lettünk, *Coco* és *Cocotte*, s nászünepünkön tánczolt a *Psittacidá*-k egész nemzetsége, még egy pár szegény rokon szarka is.

Végtelen boldogok valánk, s határtalan szerelmünk tojshéjba kerekedett.

Már közel voltam az anyai remények teljesüléséhez, már éreztem magam alatt a keletkező új családtag édes fészkelődését: midőn egy gyászos véletlenség feldőlt a egész üdvömet, semmivé tette minden légvármat.

Erdők lombos világába egy amerikai tigris tévedt, s rémuléssel töltött el mindenkit, főleg minden majmot; az összevissza fonódott ágak lebegő bokrozatában sunnyogó fenevad kénytelen levén az ő rovásukra tengődni.

Mi nem féltünk a *jaguár*-tól, mint önök nevezik, sőt kedvem is telt benne, részint saját szépsége, s főleg a gonosz majmokra ijesztés szemlélete által.

Minő kába volt az én biztossági érzetem!

Egy reggel épen családi czedrusfánk közelében ólalkodott a szörnyeteg. Most is látom magam előtt, feketén csikozott szép fehér hasával, s négyes petytorral sötétlő hát- és oldalbőrének sárgaságában.

Lesben állott egy csuklyás majomra, s épen ugriani készült, midőn egy óriás *pithon*, mint villám, csapott le rá, s öldöklő gyűrűvel többszörösen át, s egy fához ölelé.

A jelenet irtóztató volt. A tekervényes halál ellen küzdő tigris ordítóásától rengett az egész erdő, míg a bős kigyó marása, s szörnyü tekintete vérfagyaláló látvány volt minden közeli tanúra nézve.

Menekült mindenki, merre tudott, vaktában, eliszonyodva.

Engem visszatartott az anyai ösztön, s alkalmasint meg is maradtam volna fészkekben, remegés közt is, de baj nélkül, ha egy másik rettenetes esemény nem zavarja meg az én eszemet is.

Egy szegény kis kolibri — mely pedig már pi-

ezynységénél fogva is biztosan érezhette volna magát ily nagy ellenek közti párbaj alatt — örülten hagyá oda magnolia-kelyhét, s vergődő szárnyakkal rohant el, és bele egy fertelmes nagy és szőrös póknak ébenfágak közt terülő sárga hálójába.

Képzelve ön el — én kifejezni nem tudom — hogy mit kelle ézenem, midőn egyfelől a pithon üléseitől nyöszörgő jaguar oldalesontjainak ropogását hallottam, másfelől pedig az undorító *Arachne* mérges lábait közt ragadt madárka vonaglását láttam.

E kettős borzalom, de főleg az utóbbi látmány, egy oly kedves kis állatnak egy oly utálatos ellenség alatti elvérzése, több volt, mint a mit gyarló szívem megbírhatta.

Összerázkódott egész lényem, s rémülten tekinték Cocora, ki még inkább megijedt, mint én — mert érettem is félt a kedves — s alig tudott állni fészünk szélén.

Elrohantunk, merre az eszeveszett ijedelem vitt, ostoba, de természetes sikítások közt.

Egy repülő majom — maig se tudom elhatározni, valjon malitiából-e, vagy mert ő is ijedelmes utján volt — utánunk tartott, s — mint akkor hittem volt — üldözésünkre adta magát.

Ez új veszedelem érzete még növelé rémülésünket, s rohanánk vakon, midőn a majom már nyomunkban sem lehetett.

Végre nem bírtak tovább szárnyaink. Kimerülten buktunk alá mindketten.

A másik perczen egy madarász kalitkájában találtuk magunkat.

Rabok lettünk.

Utunkról Európáig nem mondok semmit.

Az utolsó benyomás, mit szülőföldemről lelkemben megőriztem, azon búsongó hangverseny volt, melylyel a bogarak világa bucsuzott el tőlünk, zengedezésük még a messzi tengerre is elhallatszván.

Londonba küldeténk, hol csakhamar egy vénülő angol dáma kedvencei levénk.

Teremében láttam ismét kolibriket kitömve, magnoliát viaszkból, s tűzlegyeket és brazilai lepkéket gombostűn, — s mindezt egy szűz erdőségben, melyet üvegharang őrzött a porosodástól!

Ott tanultam meg, hogy haláluk után más nevet nyernek állattársaim; a fénybogarak *Lampyridae*, a fertelmes pók *Epeira*, a gúnymadár *Mimus orpheus*, a csuklyás majom *Cebus apella*, a béka *Hyla*, szóval minden kitömött, leszűrt és szekrényesített teremés valami előttem érthetetlen nyelven czimeztetik, de hát csak utánmondom őket én is.

Angol urnőnk Rómába utazván, magával vitt minket is, mert mint sokszor mondá nekem simogatás közt, nem tud tőlünk megválni.

De Rómában megvált mégis. Ugy látszik, ott valaki más inkább kedvibe tudott járni a *lady*-nek.

Rövid időn elajándékozott mindkettőnket egy piros öltözetű, s pozsgás képű izmos urnak.

Ez nem sokat törődött velünk, s esupa közömböségből, vagy tán boszúból is, hogy egyszer az ujját esíptem meg, feldúlta házas életünket.

Elválasztatánk! szétszakítottatánk!

Coco egy szép czipészneének adatott, én egy tánczosnőhöz vitettem.

A piros ur alkalmasint jó lábon állott mind a kettővel.

Gyászos elválásunk után is megmaradt ugyan azon vigaszom, hogy *Cocot* láthatám. Épen szemben laktunk, egy uteza két sarkán, én fenn az erkélyen, ő alant az utezán.

De a minék akkor leginkább örvendtem, az vált legnagyobb kínomná.

(Folyt. köv.)

Borkoresolyák.

Hajdan a bünt bélyegezték meg, most pedig csak a polgári ügyek bélyegeztetnek meg, a bűnügyekre az ujság bélyegét sem ütik.

Azt mondják, hogy felállítanák a magyar esendőrséget. Ha e hír valósul, úgy okvetetlen visszahívják az elbocsátott zsandárokat, mert hát a kormány nézete szerint, nincsenek szakértő férfiak az országban.

Egy akademicusnak nagyon megártott a bihari. Na, nem lesz már olyan erős, mert egy kis gyenge debreczeni nedv is vegyült hozzá.

Egy úri asszonyságnak látogatója érkezvén, az egy pohár friss vizet kért. Az asszonyság oda sűg nem rég fogadott tanulatlan inasának:

„Tányéron hozd!”

Az inas sietett teljesíteni a parancsot, és szépen *tányérra-küldtve* tartá a vizet a szomjuhozó elé.

Ama bizonyos eszmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORACULUM. Megértük azt a hetet, a melyről azt hangyja meg az irás, hogy „hat napokon mulatozzál, a hetedikken aztán láss dologhoz!”

— — Azt mondják, hogy egy szélső baloldali képviselő, ki minden indítványnál, a mi nagyon sürgetős, azzal szokta delektálni a képviselőházat, hogy egy napi gondolkozásra való időt kíván magának; mikor királyi ebédre volt hivatalos, s elébe terjesztették — nyomtatásban — az ebédre szóló étlapot, s meglátta azon azt a sok borzasztó ismeretlen étel neveit francziául; azt mondá, hogy „de már ehhez csakugyan kérek egy napi gondolkozási határidőt.”

— — (Ugyan ki volt az a magas ur, a ki most oly leereszkedőleg köszönt kendnek?) Bizony ur az; mert az a király kammerherrjének a kammerdienerének az inasának a privatdienerere. Már most képzelheted, hogy ha a privatdiener ilyen ur, milyen ur lehet még a gazdája, az inas? aztán meg az inas gazdája, a kammerdiener, s a kammerdiener gazdája, a kammerherr? (Az tán még a szobában is lovon jár, s aludni is sarkantyús cipőben alszik.)

— — (Igaz, hogy a török követnek négy felesége van?) Igaz. (Bámulom, hogy négyet el tudott venni.) Én meg azt bámulom, hogy négyet el tud tartani.

— — (Ugy veszem észre, mintha oláhországi barátaink nem lármáznának olyan nagyon.) Igen, mert arra a bizonyos ethnografiai bankettre Oláhország is hivatalos volt; de nem mint vendég, hanem mint pesenyé!

KERESTETIK

Egy még meg nem talált kadentzia

Kossuth Lajos levelére.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő:

Jókai Mór.

(Lakása: Országút 19. sz. 2-ik emelet.)

Nenyuljhozzá.

Most nyílnak a nenyuljhozzá virágok,
Kakas Márton, Bolond Miska, hagyjátok,
Pihenjetek egy hetet, vagy két hetet,
Azután majd beszélhetek eleget.

Néktek nem kenyeretek a hazudás,
Értetek is, magáért is hazud más,
Hallgassatok, mert egy igaz szó miatt,
Hallgattatok már ti el sok igazat.

A hallgatás nagy feladat jól tudom,
Ha átlátunk a szítán és ablakon,
Még is jobb, mint nem mondani igazat,
A szó megjő, de a rosz hír megmarad.

Most nyílnak a nenyuljhozzá virágok,
Nem kell nékem, hisz rózsát is találok.
Piros pünkösöd, piros rózsza, nyiljatok!
Nenyuljhozzá virágon én nem kapok.

Az ország kortese

Mendemondák.

Azt mondják, hogy a miniszterek közt az igazságügyérnek van legkevesebb dolga, mert Mátyás király halálával az igazság is sirba szállván, — ha egyszer már nincs e földön igazság, igazságot sem lehet szolgálatni, s így nincs semmi teendő. Ezt már **Kérdő Márton** uram is így tudja.

Az iskolában a lármás gyermekeket mindig ki szokták állítani. Nagy gyermekek lehetnek azok a szlávok, hogy most csaknem mindnyájukat kiállította az orosz tanár.

Pulszky oly színben rajzolja a menekültek állapotát, hogy ő maga is inkább mérnök, vagy szederinda lett volna, mint földönfutó.

Egy zsbárus azt kérdezte egy képviselőtől, hogy mikor fogja már az országgyűlés licizálni azt a sok régi módi ruhát, mit mostanában kimustrált? Szeretne — ugymond — egy nemzetőri dolmányt venni fiának, kit az idén soroztak be katonának.

Nyom. Emich G. m. akad. nyomd. Pesten. 1867.

(Barátok tere 7. szám.)

Rajzolja: *Jankó.* — Metszi: *Polák.*